

Den sidste brik *af Bente Hoffmann*

“Er der nogen, der ønsker at handle?”

Togstewardessens stemme rullede ind i kupéen sammen med vognen.

Sanne rystede på hovedet, hun havde, hvad hun behøvede. Opmærksomheden vendte tilbage til papirerne i hendes hånd. Der drev alskens lyde rundt i kupéen, men ingen af de irriterende forstyrrende: hylende unger, halve mobiltelefon-skænderier eller ublufærdige venindebetroelser, som det var svært at holde ørerne fra. Der var lutter neutrale lyde.

Toget dukkede ned i tunnelen og lod sig opsluge af mørket. Der gik ikke længe, før propper lukkede Sannes ører og lagde et uvirkeligt filter over kupéens lyde. Irriteret sank hun. Lydene dukkede frem igen, men kun for et øjeblik senere atter at blive proppet til. Opgivende lagde hun papirerne på bordet og lod hovedet glide tilbage mod sædet. Der var ikke andet at gøre end at vente. Vente til de dukkede op fra dybet igen.

Mens Storebælt gled forbi over hendes hoved, løb tankerne i forvejen og ramte Sjællands kyst længe før IC3-toget, pilede mod hovedstaden og lejrede sig ved Sørens hoveddør. Forventningsfulde og frustrerede. Hver anden fredag tog hun denne her tur, levede som weekendnomade – eller skilsmissebarn – for at være sammen med ham. Men sådan havde det ikke altid været. Engang i en ikke særlig fjern fortid havde de delt seng masser af gange om ugen og var i en uendelighed vågnet op til fælles kys og kaffe. Vel

var det hyggeligt, men ... da Søren igen og igen raslede med idéen om at gøre det permanent, at slå pjalterne sammen, blev hun skræmt og bakkede. Først umærkeligt. Men efterhånden, som idéen strammede til, mere markant. Tanken om et fælles hjem følte som en spændetrøje, der ville kvæle alle følelser og aflive erotikken. Hans kærlighed følte som en spændetrøje.

"Men, Søren, jeg har brug for luft omkring mig," havde hun forsøgt at forklare. "Jeg har brug for at være alene. Du kvæler mig med din intense kærlighed."

Hans uforstående øjne havde prompte ramt hende.

"Hvad mener du?" spurgte han trodsigt. Kampberedt.

Hvorfor forstod han ikke, hvad hun mente? Det var da indlysende! Han var lækker og dejlig, men ofte følte hun det, som om hun havde fået en meget livagtig skygge. Ikke bare en sort silhuet på væggen, men en nærværskrævende, energislugende skygge, som bremsede hendes øvrige gøremål og krævede hende fuldt og helt. På sine præmisser. Besidderisk.

Og så var der jo også *pigen*. Men hende havde hun slet ikke orket at bringe på bane. Det var kompliceret nok uden.

Hun havde taget Sørens hånd over bordet. Først så hun ham i øjnene, men det var ikke til at holde ud, for en cocktail af forurettelse og skuffelse skvulpede mod hende. Hendes blik strejfede hen over bordet. Hvorfor skulle han gøre det så svært for hende?

"Jeg vil dig jo gerne ..." var hun begyndt. "Men ... jeg holder mere af dig, når vi ikke altid er sammen ... Jeg er ikke sikker på, at jeg kan finde ud af at bo sammen med dig ... hele tiden."

Samtalen havde flået i dem begge resten af aftenen, senere var den genopstået i talrige nye udgaver, som ikke var spor kønnere end de forrige. Og aldrig endte de med at være afklarede. Det eneste, der fik næring, var frustrationen. Måske, havde Sanne tænkt, når hun en sjælden gang imellem krøb ned i den bundløse ærlighed, hvor også det ubehagelige står krystalklart, ville alt være meget nemmere, hvis vi gik hver til sit. Hvis vi droppede forholdet helt. Men det var ikke længe, hun lod sig selv sprælle dér. Der var jo også gode dage. Og nætter. Alt det positive. Det var så meget behageligere, når tankerne tog hende med på eventyrflugt til de hede nætter, hvor Sørenns hænder spillede på hendes krop, som om de ikke var skabt til andet. Hvor hans tunge legede med hendes, så hendes skød flød over og gjorde sig til for hans pik. Hvor timer af søvn blev konverteret til elskov, som det var svært at forestille sig at leve uden ...

Sådan havde de kartet rundt i et års tid.

Bruddet og begæret havde kæmpet den ene holmgang efter den anden i hendes sind. Men hver gang havde begæret sejret, skønt sejren ofte var knap.

Men for fire måneder siden var der sket noget. Det var bare begyndt som en idé, løsrevet fra virkeligheden og fuld af fantasiens flyvske spind. Hun havde været på besøg hos en bekendt på Fyn og havde helt ladet sig bjergtage af den sydfynske skønhed. For ikke at tale om de lave huspriser. Man kunne jo også ... havde hun tænkt, uden at give tanken lov til at folde sig helt ud. Ejerlejligheden i Københavns udkant var dyr, og kassekreditten måtte tit holde hårdt for, når det havde været småt med opgaver. Freelancejournalist kan

man jo være hvor som helst, fristede hun sig selv, og tænk, hvor vil der blive meget mere luft i økonomien, hvis ...

Idéen havde været frisk og spændstig, lige da hun kom hjem fra Fyn. Men da den efterfølgende uge var gået, var den vokset til uimodståelige proportioner. Den uge havde været grusom. Intet mindre. Nødtvungent lod hun tankerne snige sig tilbage til mareriddet.

Hun og Søren havde været på ferie, og de havde haft *pigen* med. Når Sanne talte med vennerne, kunne hun aldrig få det over sine læber at kalde Sørenes datter for andet end *pigen*, og i hendes eget hoved faldt det hende også svært at bruge Louises navn. Hun ville aldrig blive andet end *pigen*. Og hun indbyder heller ikke til at blive det, tænkte Sanne sammenbidt. Louise boede hos Søren hver anden uge – og i de perioder havde Sanne helst holdt sig så meget på afstand som muligt. At være sammen med *pigen* var en høj pris at betale for at være sammen med hendes far. Den 11-årige sagde ikke meget, men til gengæld var hun næsten konstant til stede. Fysisk. Som en lumpen lille parasit sugede hun til sig af deres samvær. Lyttede. Drænede. Men leverede sjældent noget selv. Ud over lidt brok.

Spydigt havde Sanne nu og da spurgt, om katten havde snuppet Louises tunge, men det havde bare resulteret i, at *pigen* havde måbet, og hendes far var blevet muggen.

"Hun behøver vel ikke at sige noget hele tiden," havde Søren irriteret hvæset.

Sanne havde trukket på skuldrene. "Næ, ikke hele tiden," svarede hun sarkastisk. "Men hvis man vil lytte hæmningsløst med på en samtale, så er det mindste, man kan gøre til gengæld, vel at komme med et par input."

"Louise er jo for pokker ikke voksen, vel!" Sørenns stemme havde fået den skarpe belærende tone frem. *Du har jo ingen børn selv, så hvad ved du*, kunne han lige så godt have sagt. Men han gjorde det ikke, for han vidste, hvordan det argument pissede hende af. Nej, hun havde ingen børn. Det valg var truffet for år og dag siden. Egne børn var ikke en del af hendes liv. Men det var ikke et argument for, at hun ikke havde lov til at have en mening om andres eller deres adfærd. Som om alt om børn afhang af, om man satte de famøse 1,8 styks i verden. Som om ens ord ingen vægt havde, hvis man ikke havde kastet sig ud i det totale moderorgie. Det var *for* primitivt.

Sanne havde smilet syrligt til Søren, mens *pigen* bare havde siddet og kigget nysgerrigt fra den ene til den anden, som om hun overværede en indædt bordtenniskamp. I den slags situationer valgte Sanne at retrætere. Alt andet var spildt ulejlighed. Samværet blev endnu mere ulideligt, hvis hun holdt på sit. Men hun kunne mærke i hele kroppen, hvordan mishaget ved *pigen* satte sig fysiske spor. Hvordan hendes krop drejede sig væk.

"Du skal være mere sammen med Louise. Lære hende bedre at kende," sagde Søren altid bag efter, når *pigen* var lagt i seng, og de havde genfundet hinanden og den bedre stemning på lagnerne. "Du når ikke ind til hende, når I ses så sjældent. Det var et kaos for hende, at Ulla og jeg blev skilt. Og alt er jo mildest talt ikke faldet på plads endnu. Jeg tror, det forvirrer hende, at hun ser dig så sjældent. Så tør hun ikke åbne sig for dig."

Søren kært tegnede hendes nøgne krop, mens han talte, og Sanne mærkede, hvordan hele den fysiske modvilje igen invaderede hende.